

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 309/2010-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. júla 2010 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. M. K., B., a F. K., B., oboch zastúpených advokátkou JUDr. J. F., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I a postupom Okresnej prokuratúry Bratislava I a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. M. K. a F. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júna 2010 doručená sťažnosť MUDr. M. K. a F. K. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I (ďalej len „OR PZ Bratislava I“) a postupom Okresnej prokuratúry Bratislava I (ďalej len „okresná prokuratúra“).

Zo sťažnosti vyplynulo, že «Sťažovateľ MUDr. M. K. sa počas manželstva pustil v r. 1992 - s pomocou celej jeho širšej rodiny - do výstavby rodinného domu v B. MUDr. M. K. nie je prvým, ani posledným človekom, v ktorého manželstve postupom času prišlo k nezhodám a kríze. Aktuálne riešenie takéhoto životného problému má samozrejme veľmi ohraničené právne možnosti (či už hovoríme o repertoári rodinnoprávnom, občianskoprávnom, v extrémnej krajnosti prípadne aj aspektoch v trestnopravnej rovine). MUDr. M. K. sa vníma ako bezúhonný človek, s primeranými životnými skúsenosťami päťdesiatročného muža (z toho 22 rokov v prvom a jedinom manželstve s tromi deťmi).

Fakt, že jeho manželka(...) iniciovala občianskoprávny spor o určenie, či si MUDr. M. K. mohol platne požičať peniaze na postavenie spomenutého rodinného domu od svojej matky p. F. K. (sťažovateľky v druhom rade) je síce pre MUDr. M. K. trpkým poznatkom, musí ho ale vziať na vedomie. V tomto kontexte treba povedať, že OS BA IV rozhodol dňa 16. 03. 2010 pod č. 16 C 421/2008 o žalobe Ing. K. K. MUDr. M. K. a F. K. (ako vedľajšia účastníčka) podali odvolanie. Obaja sťažovatelia postupujú pokojne, teda s čistým svedomím a konzekventne podľa platného práva. (...)

MUDr. M. K. dodnes nedisponuje kvalifikovanou odpoveďou na otázku, kto inicioval začatie trestného stíhania voči nemu, resp. voči jeho matke p. F. K. Skutočnosťou ostáva, že dňa 04. 11. 2009 bolo voči nemu začaté trestné stíhanie za akýsi trestný čin. Protestoval voči tomu a Krajská prokuratúra v Bratislave si osvojila jeho argumentáciu.

Osobitne treba zdôrazniť, že aj v pôvodne vznesenom obvinení z trestného činu chýbali základné predpoklady:

nebol uvedený čas spáchania trestného činu

a predovšetkým chýbal popis údajného trestného činu, ktorý by bol dostatočne transparentný, určitý a nezameniteľné výstižný. Na tejto situácii sa dodnes nič nezmenilo - MUDr. M. K. ani jeho matke F. K. nie sú známe žiadne nové poznatky polície a obaja sťažovatelia (v kontexte tohto podania) sa nemôžu zbaviť pocitu, že sa koná v iných záujmoch, zrejme sa priečiacich platnému právu.

Po zrušení cit. uznesenia OR PZ Bratislava I, odd. skráteného vyšetrovania Bratislava Staré mesto - západ, č. ORP-340/2-OSV-B1-2009 z 04. 11. 2009 sa ale postavenie MUDr. M. K. výrazne zhoršilo.

Napriek tomu, že sa MUDr. M. K. snaží byť maximálne ústretový a postupuje vo vzťahu k policajným orgánom kooperatívne, neustále je konfrontovaný s ďalšími a ďalšími domnienkami a insinuuáciami. Dodnes nie je zákonným spôsobom vysvetlené, čo sa vlastne od sťažovateľa očakáva, resp. požaduje - formálne je svedkom; v očiach involvovaných orgánov trestného konania (...).

Rozhodne tvrdíme, že ide o klasický občianskoprávny vzťah medzi MUDr. M. K. a jeho matkou. MUDr. M. K. uzatvorením manželstva samozrejme nestratil časť svojej osobnostnej integrity a spôsobilosti na právne úkony! V tejto záležitosti nemožno pozorovať žiadne kolaterálne trestnoprávne súvislosti. (...)

Sťažovatelia dodnes nevedia, čo a koho poškodili, kto je tou záhadnou treťou osobou, ktorá mala byť ich dohodou poškodená. Sťažovatelia tvrdia, že reálne existujú len dve poškodené osoby - nimi sú sťažovatelia MUDr. M. K. a F. K., ktorí sú „šikanovaní“ skupinou ľudí s nejasným pozadím, ľuďmi vystupujúcimi síce aj pod kepienkou štátnej moci, ale sledujúcimi nezreteľné, istotne ale právne nekorektné ciele. (...)

Situáciu vníma MUDr. M. K. o to kritickejšie, že nemá a nechce mať s jeho matkou žiadne kontraverzie. Rodinný dom postavil len zásluhou rodičov.

Preto také praktiky, ako „policajné“ klopanie v neskorých večerných hodinách na dvere bytu a vynucovanie čohosi od 84-ročnej osamelej ženy (F. K.), ktorá má závažné zdravotné problémy, považujú obaja sťažovatelia za neetické, ba až za hranicou právnej korektnosti. Istotne sa ale priečia rešpektovaniu ústavne garantovaných práv na ochranu súkromného a rodinného života (čl. 19 ods. 2 Ústavy SR).

V intenciách § 31 a nasl. zákona o prokuratúre žiadal MUDr. M. K. o vykonanie opatrení v rozsahu pôsobnosti Okresnej prokuratúry Bratislava I, na odstránenie porušovania platného právneho poriadku. Bezúspešne. Tým vyčerpал dostupné prostriedky (m. m. II. ÚS 124/2008 nemožno ani upozornenie prokurátora považovať za účinný prostriedok nápravy). (...)

Sťažovatelia tvrdia, že popísaným spôsobom konanie polície a prokuratúry nesmeruje k ich postaveniu pred súd, ale ani k zastaveniu trestného stíhania. Tým sú trvale porušované ich základné ústavné práva a slobody s narastajúcimi škodlivými a nekončiacimi sa následkami. (...)

V danej veci ale ide aj o zreteľné a zámerné prietahy. Ak sa polícia a prokuratúra nazdáva, že podpisom uznania dlhu zo 07. 10. 1998 spáchali MUDr. M. K. a F. K. akýsi trestný čin, majú ústavnú povinnosť konať. Nevidno ale žiadne skutočnosti, ktoré by orgány činné v trestnom konaní oprávňovali pracovať neefektívne a oddaľovať vyriešenie problému.».

Sťažovatelia napokon navrhli, aby ústavný súd ich sťažnosť prijal na ďalšie konanie a aby následne nálezom takto rozhodol:

„Okresné riaditeľstvo PZ SR Bratislava I(...) a Okresná prokuratúra Bratislava I(...) porušili právo MUDr. M. K. a F. K., aby sa ich vec prerokovala bez zbytočných prietahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Okresnému riaditeľstvu PZ SR Bratislava I(...) a Okresnej prokuratúre Bratislava I (...) sa prikazuje konať bez zbytočných prietahov.

MUDr. M. K., (...) a F. K. (...) sa priznáva každému z nich primerané finančné zadosťučinenie v sume 3.000,- € (slovom tritisíc Eur), ktoré sú Okresné riaditeľstvo PZ SR Bratislava I (...) a Okresná prokuratúra Bratislava I (...) povinné spoločne a nerozdielne vyplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresné riaditeľstvo PZ SR Bratislava I (...) a Okresná prokuratúra Bratislava I (...) sú povinné spoločne a nerozdielne uhradiť MUDr. M. K., (...) a F. K. (...) trovy konania, tak ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení nálezu do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet ich právnej zástupkyne JUDr. J. F. (...)“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak

porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom OR PZ Bratislava I a okresnej prokuratúry.

1. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že jedným z dôvodov na odmietnutie návrhu (sťažnosti) je aj nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, pričom k obligatórnym náležitostiam návrhu na začatie konania patrí podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde aj návrh na rozhodnutie (petit), ktorý musí byť vymedzený presne, určito, zrozumiteľne a pritom tak, aby zodpovedal právomoci, ktorú môže ústavný súd uplatniť v príslušnom type konania (v prípade sťažovateľov musí ísť o petit zodpovedajúci ustanoveniam čl. 127 ods. 2 a 3 ústavy a § 56 zákona o ústavnom súde), teda takým spôsobom, aby mohol byť právne nepochybniteľným východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci (m. m. III. ÚS 17/03, III. ÚS 234/04, IV. ÚS 15/08).

V danom prípade sťažovateľmi (ktorí sú zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom) navrhovaný petit uvedeným požiadavkám zjavne nezodpovedá. Sťažovatelia síce tvrdia, že postupom OR PZ Bratislava I a okresnej prokuratúry došlo k porušeniu ich práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, no žiadnym spôsobom v petite neuvádzajú, v ktorom konkrétnom konaní k tomuto porušeniu malo dôjsť. Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že taký rozsah nedostatkov v zákonom predpísaných náležitostiach, aký vyplýva z podania sťažovateľov, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08).

Ústavný súd pre účely naplnenia zákonných náležitostí podanej sťažnosti považoval za potrebné vyjadriť svoj názor aj k označeniu porušovateľa základného práva uvedeného ako OR PZ Bratislava I.

Podľa § 4 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov služby Policajného zboru pôsobia v rámci útvarov Policajného zboru, ktoré zriaďuje a zrušuje minister; zároveň určuje náplň ich činností a vnútornú organizáciu. Útvary Policajného zboru sú organizované spravidla podľa organizácie súdov.

Podľa nariadenia č. 19 ministra vnútra Slovenskej republiky z 9. marca 2009 o vydaní vzorového organizačného poriadku krajského riaditeľstva Policajného zboru (ďalej len „nariadenie“) je krajské riaditeľstvo v zmysle čl. 2 ods. 3 a 4 samostatnou rozpočtovou organizáciou Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a „vystupuje ako samostatný právny subjekt s aktívnou, prípadne pasívnou legitimitou“. Na tomto základe krajské riaditeľstvo v zmysle čl. 4 ods. 2 písm. o) uvedeného nariadenia „vykonáva právne zastupovanie pred súdmi v občianskoprávnom konaní, v trestnom konaní, v pracovnoprávnom konaní pri preskúvaní rozhodnutí súdom, v obchodno-záväzkovom konaní, v konaní pred orgánmi verejnej správy; v týchto konaniach zastupuje aj okresné riaditeľstvá a útvary úradu hraničnej a cudzineckej polície ministerstva a právne vymáha pohľadávky štátu, spravované krajským riaditeľstvom ako rozpočtovou organizáciou“.

Vychádzajúc s uvedeného je ústavný súd toho názoru, že právnu subjektivitu v konaní pred súdmi má krajské riaditeľstvo Policajného zboru, v danom prípade Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave, pričom okresné riaditeľstvá sú jeho organizačnými zložkami.

S poukazom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

2. Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť sťažovateľov, ktorou namietajú porušenie označeného základného práva napadnutým postupom OR PZ Bratislava I a okresnej prokuratúry, je aj neprípustná.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Zmyslom a účelom tejto zásady je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy vecí nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej

moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04).

To znamená, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy možno ústavnému súdu podať spravidla iba vtedy, ak sťažovateľ ešte pred jej podaním vyčerpal všetky právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho práva poskytuje. V opačnom prípade je sťažnosť neprípustná.

2.1 V prípravnom konaní podľa druhej hlavy druhej časti zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) dozor nad zachovaním zákonnosti vykonáva prokurátor. Vo vzťahu k namietanému postupu OR PZ Bratislava I ústavný súd dospel k záveru, že orgánom štátu, ktorý má zabezpečiť ochranu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v rámci prípravného konania postupom policajta [policajtom treba rozumieť aj vyšetrovateľa podľa § 10 ods. 8 písm. a) Trestného poriadku], je prokurátor. Ustanovenie § 230 Trestného poriadku výslovne ustanovuje oprávnenia prokurátora v tomto štádiu trestného konania, ktoré možno efektívne uplatniť aj na účely ochrany základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd konštatuje, že na zjednanie nápravy pri porušení základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom policajta bol príslušný okresný prokurátor (v prípade jeho nečinnosti nadriadený prokurátor až po generálneho prokurátora Slovenskej republiky), a preto sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2.2. V zmysle § 31 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

Podľa § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre podnetom sa rozumie písomná alebo ústna žiadosť, návrh alebo iné podanie fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ktoré smeruje k tomu, aby prokurátor vykonal opatrenia v rozsahu svojej pôsobnosti, najmä aby podal návrh na začatie konania pred súdom alebo opravný prostriedok, aby vstúpil do už začatého konania alebo vykonal iné opatrenia na odstránenie porušenia zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.

Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2).

Podnet v zmysle § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre a opakovaný podnet podľa § 34 zákona o prokuratúre poskytujú sťažovateľovi účinnú ochranu jeho práv a právom chránených záujmov (mutatis mutandis IV. ÚS 158/03, IV. ÚS 80/03). Podnet (opakovaný podnet) zakladá povinnosť prokurátora aj nadriadeného prokurátora sa ním zaoberať, vybaviť ho a spôsob vybavenia oznámiť podnecovateľovi.

Použitie týchto právnych prostriedkov je v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde jedným z atribútov prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, a teda i podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom (napr. I. ÚS 256/05). Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia „*v intenciách § 31 a nasl. zákona o prokuratúre žiadali o vykonanie opatrení v rozsahu pôsobnosti Okresnej prokuratúry(...), na odstránenie porušovania platného právneho poriadku. Bezúspešne. Tým vyčerpali dostupné prostriedky(...)*“. Z uvedeného konštatovania ústavnému súdu nie je zrejmé, či sťažovatelia využili okrem podania podnetu podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre na preskúmanie zákonnosti postupu okresnej prokuratúry aj podanie opakovaného podnetu podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre, a ani to, ako o nich bolo rozhodnuté v prípade ich podania. Tieto skutočnosti ústavný súd nemohol vyvodit' ani z listín tvoriacich prílohu podanej sťažnosti.

Okrem toho sťažovatelia, ktorí sú zastúpení advokátkou, neuviedli žiadnu skutočnosť, ktorá by odôvodňovala ospravedlnenie nevyužitia všetkých právnych prostriedkov (napr. opakovaného podnetu), ktoré zákon sťažovateľom na ochranu práv poskytuje. Sťažovatelia nie sú oprávnení vyberať si orgán verejnej moci, ktorý im má poskytnúť ochranu označeného porušenia základného práva. Ústavný súd preto konštatuje, že sťažovatelia, ak sa domnievajú, že označené orgány činné v trestnom konaní porušili nimi označené základné právo, nevyužili (hoci mohli a mali využiť) tie právne prostriedky, ktoré zákon účinne poskytuje na ochranu práv voči postupu nimi označených orgánov činných v trestnom konaní. Až po ich vyčerpaní by mohla prípadne vzniknúť, ak by boli splnené aj ostatné ústavné a zákonné predpoklady, právomoc ústavného súdu (princíp subsidiarity).

Na základe uvedeného dospel ústavný súd k záveru, že sťažovatelia ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu mali využiť iný právny prostriedok, ktorý im zákon na ochranu práva účinne poskytuje, v danom prípade opakovaný podnet v zmysle citovaných ustanovení zákona o prokuratúre. Z tohto dôvodu ústavný súd odmietol sťažnosť ako neprípustnú podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

3. Nad rámec uvedeného ústavný súd poukazuje na to, že vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu sa otázka, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého prípadu najmä podľa týchto troch kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. II. ÚS 26/95). Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (pozri napr. rozhodnutie sp. zn. I. ÚS 128/03 z 25. júna 2003 a v ňom citovanú predchádzajúcu judikatúru ústavného súdu).

Sťažovatelia v sťažnosti uvádzajú, že voči nim bolo 4. novembra 2009 začaté trestné stíhanie „za akýsi trestný čin“. Na základe toho ústavný súd vychádzal z predpokladu, že v uvedený deň bolo sťažovateľom v trestnom konaní vznesené obvinenie. Vzhľadom na skutočnosť, že od vznesenia obvinenia do rozhodnutia ústavného súdu uplynulo sedem mesiacov, ústavný súd v postupe OR PZ Bratislava I, ako aj okresnej prokuratúry prima faciem nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie, a preto bolo potrebné sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2010